

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Els defensors del Castell dels tres Dragons, fa ja tres mesos que no paren de resistir als moros assetjadors. Estan ja, els pobres, a la darrera pregunta.

A la fi els moros assalten el castell i ho passen tot a sang i a foc.

No ha escapat quasi ni una rata. Sols el cuiner logra escabullir-se.

Troband un amagatall en les golfes, en el cuarto de les patates.

On s'amagarà ben dissimuladament? No hi ha temps a perdre, ja se senten passos! Biudarà un sac i s'hi enquibirà.

Per fi se sent segur contra tot perill. Qui podria imaginar-se que el cuiner es trobés aquí?

De sobte, s'obre la porta de les golfes i entra furios un moro terrible que porta l'arrencada de cinquanta assassinats recents.

—Veiam si encara resta algun cristià amagat per aquí!—brama el fill de Mahoma.— Però no, no hi ha res més que patates!

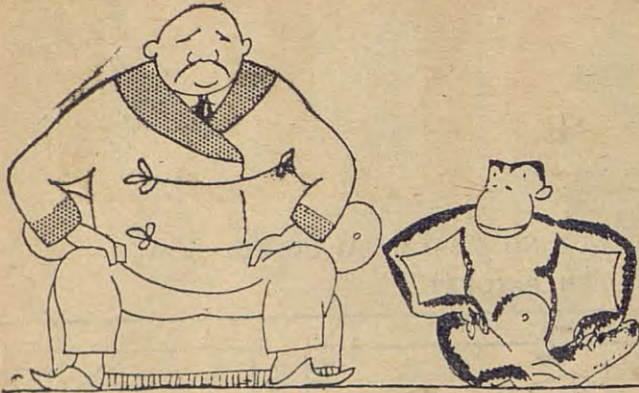
—Veiam doncs aquest altre sac... Tràsll!... Tampoc: solament patates.

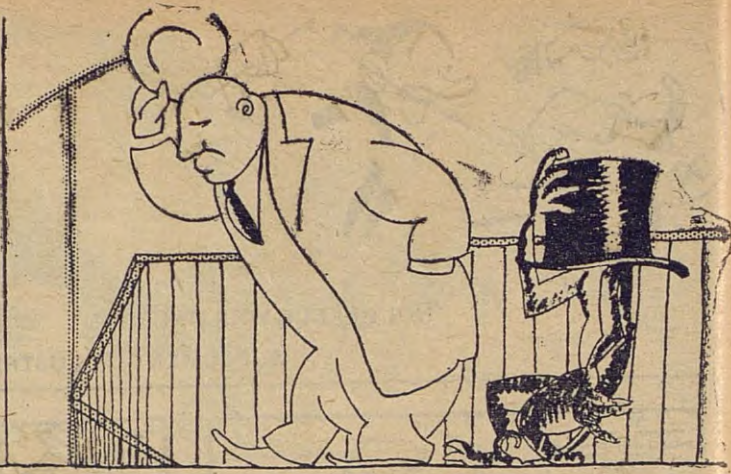
—Veiam el tercer sac... Tràsll!... Patates...

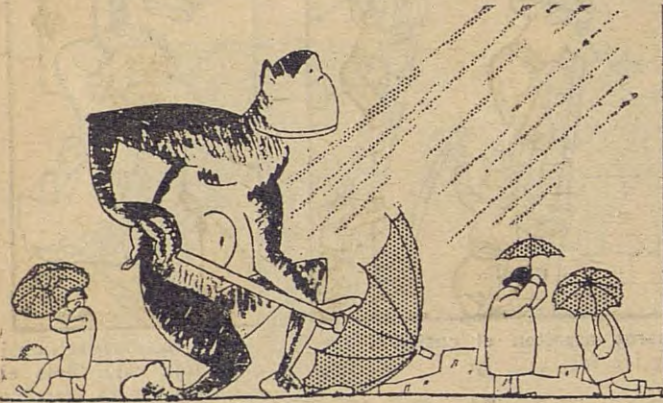
—No pararé fins al darrer: a la una, a les dues, a les... La veu del cuiner.—Pataaaaaates!!

Don Pere ha comprat un mico per setze duros i «pico».

Més li resulta, oh doló! «mico d'imitació».

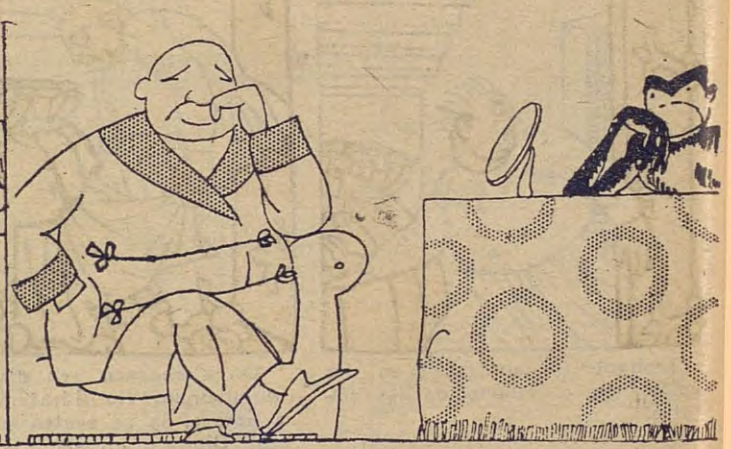
Tot el que veu fê a la gent ell ho escarneix amatent.

Si l'amo s'afaita sol, ell també es treu borrissol.

Fent anar d'igual faisó la navaja i el sabó.

Don Pere medita, irat, com se'n veurà deslliurat.

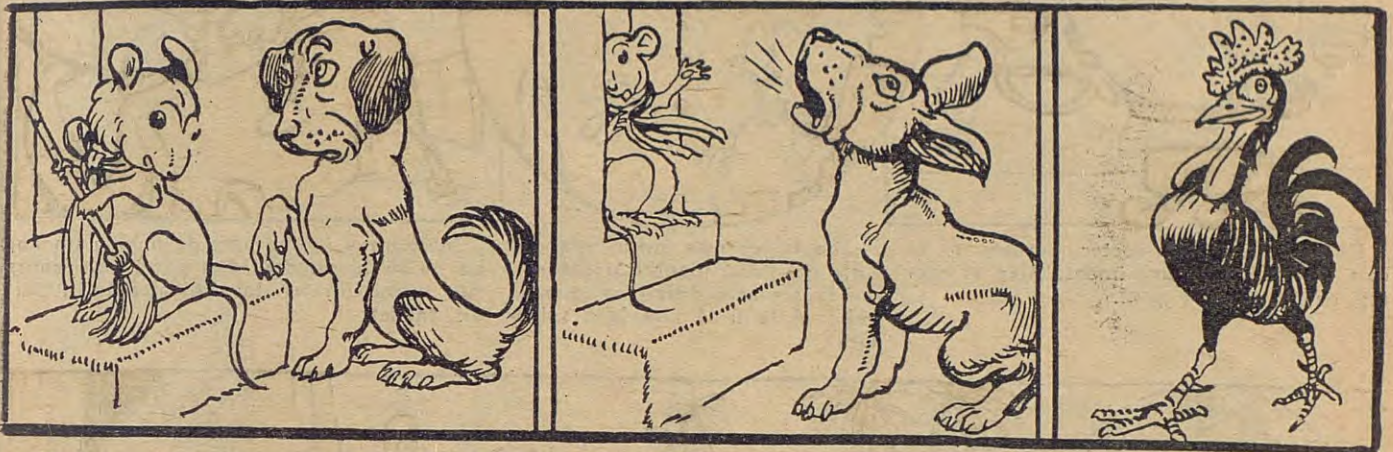

Per si l'imitava el foll, fa veure que es talla el coll.

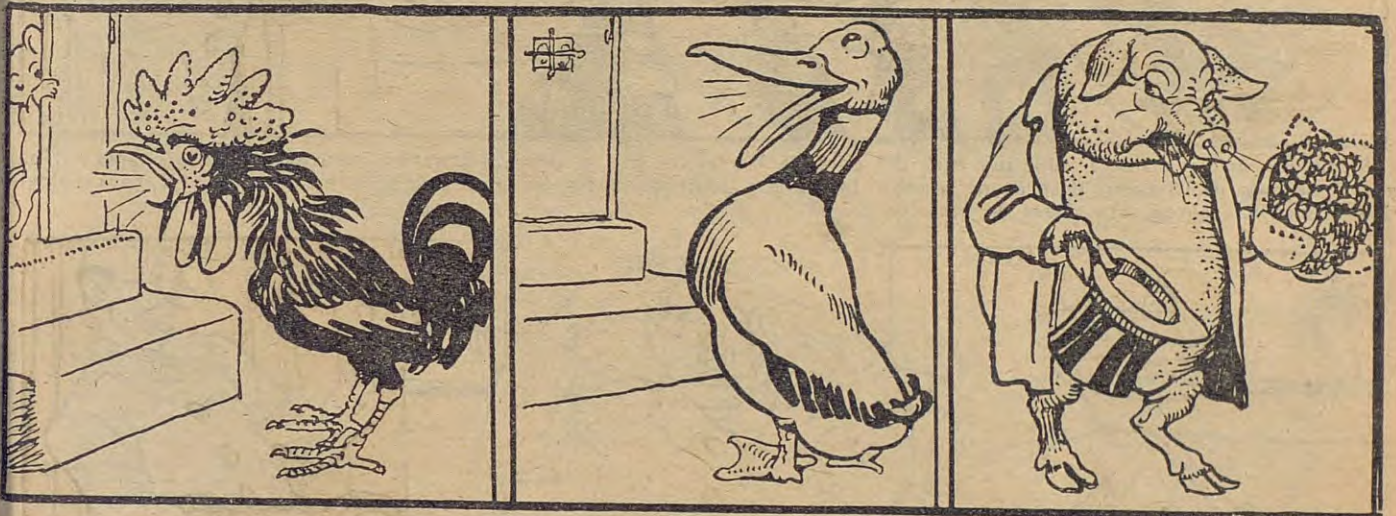

Però, nois, el bordegàs diu: «Demà m'afaitaràs!»

LA RATETA QUE VA TROBAR UN DINERET

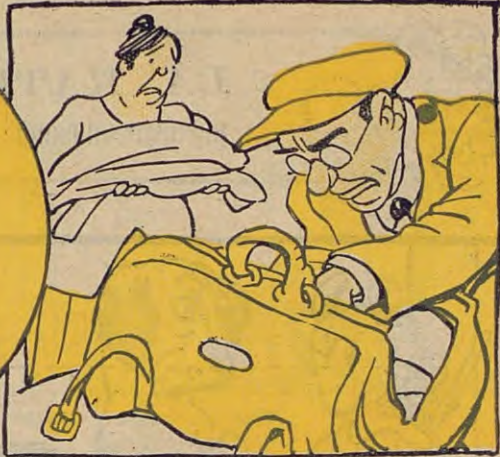
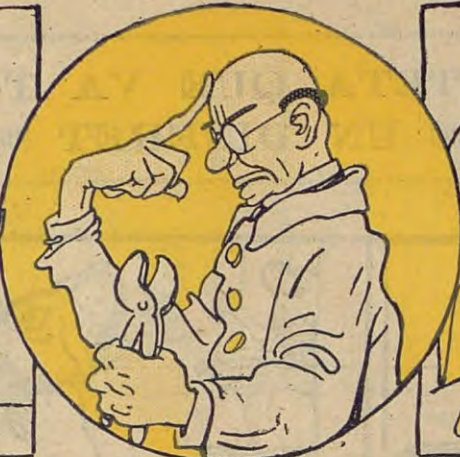
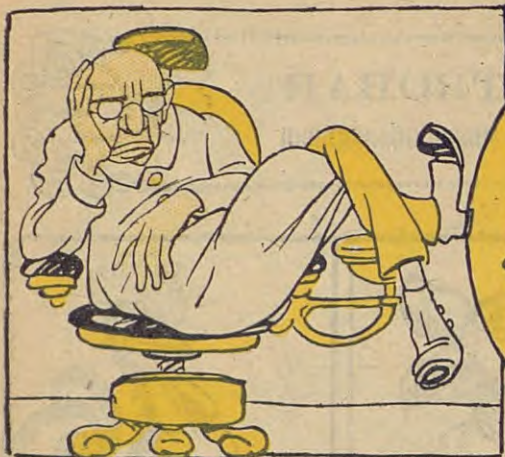
Tots vosaltres sabeu que una vegada hi havia una rateta que escombrava l'escala i es va trobar un dineret. Però el que potser no sabeu és que així com quan era pobre pocs s'havien fixat en ella, malgrat i ésser molt maqueta, desseguit que va tenir quatre quartos li van eixir pretendens a desdir que li feien les més enamorades declaracions.

Però tant en les paraules de l'enrogallat perdiguer, trist i llagrimós, com en les de l'infatuat gall, tivat i presumit com un tenor; en les del rústec i pagesivòl ànec, com en les del ventrut i greixós porc, s'hi veia clarament que no la volien a ella, que ço que buscaven, més o menys descaradament, era fer-se amos del dineret.

A l'últim es va presentar un pretendent molt distint dels altres. S'expressava amb una suavitat, una dolçor, una melositat que enamoraven. De seguida va comprendre la nostra rateta que aquest no venia mogut pel vil interès, que realment l'estimava a ella. I un jorn, el més feliç de la seva vida, li va concedir sa blanca poteta. Més, aill, als pocs dies de casada va poder convence's, la malaurada, de què realment el traïdor gat «la volia a ella».

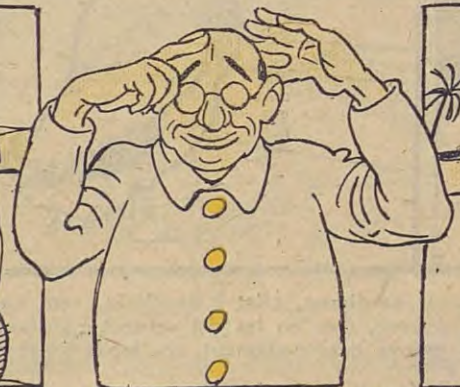
El pobre dentista doctor Curcat, no té una visita ni de compliment. Això el capfica de tal manera que...

...no fa res més que rumiar nit i dia de quina manera podrà salvar la situació difícil en que es troba. A la fi té una idea salvadora:

Marxarà a l'altre part de món a un lloc on no hi hagin dentistes «norteamericans» que li puguin fer la competència. I tal dit, tal fet.

S'embarca en la primera nau que surt del port de Barcelona cap a terres llunyanes i navega que navegaràs arriba per fi al país desitjat, on després de plantar la barraca comença a fer la gran propaganda de la seva traça i l'elogi dels elixirs que curen tota classe de mals de caixa.

Més tot endebades. Després de passar una colla de dies predicant, el bon home quedà aclaparat en veure que els habitants d'aquell país tenen tots una magnífica dentadura.

Sortosament se li acut un altre idea: Ell era fill d'Arenys de Mar.

Al despedir-se de la família li varen donar un parell de paperines de les tan conegudes ametlles; de tant temps que feia que eren a la seva maleta s'havien endurit de mala manera.

Com qui no vol la cosa, féu repartir ametlles entre els habitants d'aquelles terres i...

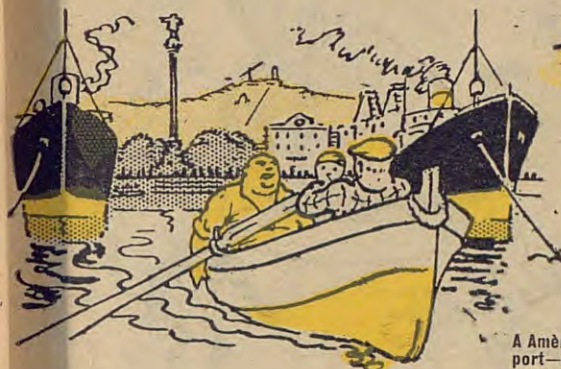
...a l'endemà mateix corrien adalerats cap a la seva tenda molts inelíços posseïts d'un mal de caixa!

...que fou la salvació del nostre home i la base de la seva fortuna.

3. - LES PERIPÈCIES D'EN MIRANIUS,

per JIM-FIT
i JUNCEDA

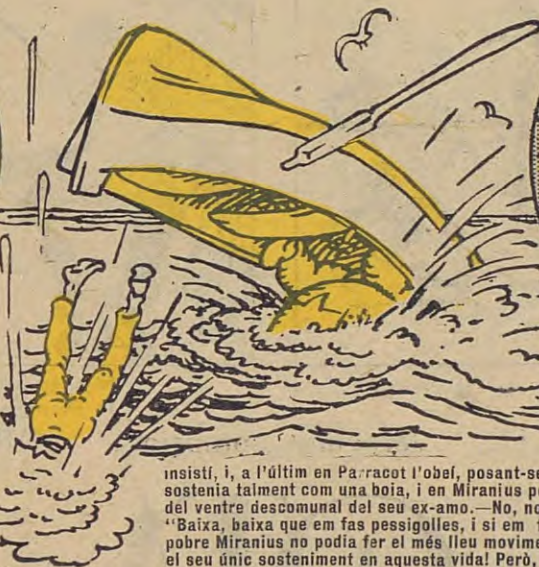
(Continuació).

I com que ja havia dit la mentida de l'herència de l'oncle d'Amèrica, tingué de sostenir la ficció i s'encaminaren al port i van llogar una barca.—On volen anar?—féu el barquer.—

A Amèrica.—No hi vaig tan lluny.—Doncs al Morrot, a fora port—indicà en Parracot. I, per tal de fer agafar por al barquer, quan foren vora el Morrot, en Parracot digué a l'orella d'en Miranius, però amb veu prou alta per a fer-se sentir del barquer:—Saps que faré, Miranius. A aquest barquer l'escañaré i el tiraré a l'aigua i així ens deixarà la barca per a anar a recollir l'herència. Encara no va sentir el barquer

aquestes paraules tan significatives, es llançà a l'aigua i fugí nedant cap a la costa on arribà sense altre mal que la mullena. Ja em tenim en Miranius i en Parracot en alta mar, però com que l'home era tan gros i en Miranius tan prim, resultava que la barca s'enfonsava un xic massa d'un extrem amb perill de naufragar a cada instant. El que tant temien arribà a la fi. El gran golafre tenia una gana que l'aixecava, i veient passar un vol de sardina fresca d'aquella

encara belluga, féu un moviment sobtat a agafar peix amb la mà, i, en efecte, la barca es volcà fent la volta de campana, i cadent els dos malaurats a mercè de les ondes, amb els remes com a únic i feble sosteniment. Per més grau malaurança, un cont marítim s'emportà la barca lluny d'ells i ara si que estem guardats, exclamà en Miranius, i mirant uns ulls com dos llums d'automòbil. Però, dint-se-li tot seguit una dona salvadora, cridà a en Miranius:—Féu el mort, i no cal que plau!—“No cal—li pongué ell.—Aviat ho veuràs de debò.” En Miranius

insistí, i, a l'últim en Parracot l'obedi, posant-se de panxa enlaire. Com que era tan gros, l'aigua el sostenia talmunt com una boia, i en Miranius pogué salvar-se d'una mort segura enfiant-se damunt del ventre descomunal del seu ex-amo.—No, no!—es posà a cridar desaforadament en Parracot:—Baixa, baixa que em fas pessigolles, i si em fas arrossegar anirem a fons!” Tràgica situació! El pobre Miranius no podia fer el més lleu moviment perquè tot seguit li venien pessigolles al que era el seu únic sosteniment en aquesta vida! Però, aviat, no tingué pas ganes de riure en Parracot. De primer havien cregut que era una barqueta aquell fardo de color fosc que avançava fendint ràpidament les ones. Si; bona barqueta els hi donarien! El que arribava era un terrible dofí rabios i afamat que d'un tros lluny ja els hi mostrava el seu cap enorme i els seus caixals més refilats que una punta de llapis feta amb màquina.—Em sembla que aquest mano, porta gana i mal humor, digué en Miranius, sense gosar moure's per por de fer pessigolles a en Parracot —Quin mano vols dir?—féu l'home gros, posant-se seriós, però

sense abandonar l'horitzontal per por d'anar-se'n a fons.—No res, no... Es un tiburó que s'atansa—digué en Miranius en un to molt tranquil per tal de no esverar massa al seu company de peripècies. Però en Parracot, encara no va sentir el nom de tiburó féu una extremitat tan forta, que d'un xic més llança en Miranius a l'aigua. Aquest, tement que en Parracot no fes una barrabassada, es va treure de la butxaca un ganivetet que sempre portava per a treure el fang de les sabates dels clients, i amenaçant en mig de la panxa de l'home gros, just en el punt on s'hi acostuma a escaure aquell botó del “membrillo”, li digué:—Si us moveu, us forado la cúpula ventral! En aquell mateix moment el dofí rabios acabava d'arribar donant cada cop de cua que feia esgarrifar, i alçant els esquixos a cascades.—Si mulltes, et clavo un tanto!—li cridà en Miranius. Però, el peix, mal educat, en lloc de cessar en els seus jocs, li plantà cara, mostrant-li la punxaguda dentadura.—Noi, quina mostra de dentista!—exclamà en Miranius, posant-se seriós.

(Continuació).

ELS MESTRES DE LA HISTORIETA

Com que el fum a dintre empipa surt fora a fumar la pipa.

Els benemèrits bombers sempre arriben els primers.

Però ja un greu estropici: incendia l'edifici.

Més troben—mala negada! la manguera foradada.

JEROGLIFIC DIFÍCIL Jeroglific comprimit TRENCA CLOSQUE

Als tres primers que ens enviïn la solució, els regalarem una col·lecció del VIROLET.

OTA

Logrogrif numèric

- 1 2 3 4 5 6 Enginy de caça
- 3 4 5 1 6 Planeta
- 1 6 5 2 Cosa espanya
- 4 1 6 A les cases de pagès
- 3 4 Beguda
- 5 Consonant

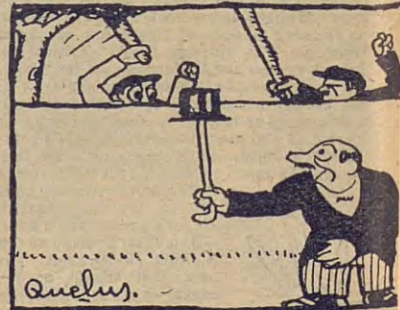
Per més que en aquest dibuix es representa l'elefant, no pas amb gaire precisió, el pintamonès hi ha fet tres garrafalíssimes que tothom les ha de veure.

—Prepara ben bé l'estaca que l'hem de deixà estirat.

—Això són signes màlèfics! Aquests em volen pegar!

Au, pegueu aquí! Esbraveu Demà ja el faré planxar.

CARAN D'ACHE (Rusia)

Una serp del mateix poble té una pensada molt noble.

Es presenta, falaguera, a fer ella de manguera.

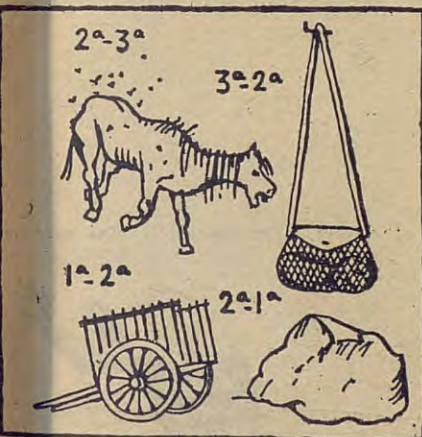

I de seguida ha quedat l'incendi localitzat.

—Heu guanyat a consciència la Creu de Beneficència!

X A R A D A

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

- A la xarada: Calamarsa.
- Al trenca-closques: El coll de la camisa a l'inrevés.
- Al logogrif: Camiseria.
- Als rodolins incomplets:
 - A un pobre fuster veí—li pren el filabarquí.
 - A l'auto d'un catedràtic—li vol foradà el neumàtic.
 - I l'aire surt com un foll—i la fa anar de corcoll.

A la rondalla:

I allavores quan va tornar al palau, el príncep no la va voler per què ho havia dit. Li va dir que fins que hauria espatllat un parell de socs de ferro pel camí de Roma i hauria omplert un parell d'ampolles d'aigua de llàgrimes, no la voldria. Al cap de molt temps ja havia espatllat els socs, i les ampolles ja eren plenes, que va tornar de Roma amb una panera de flors i una filosa molt ben treballada. Arribà i es posà davant del palau a cridar qui li comprava. Surt una noia al balcó que era la filla del seu pare, que

L'HISTORIETA A L'EXTRANGER

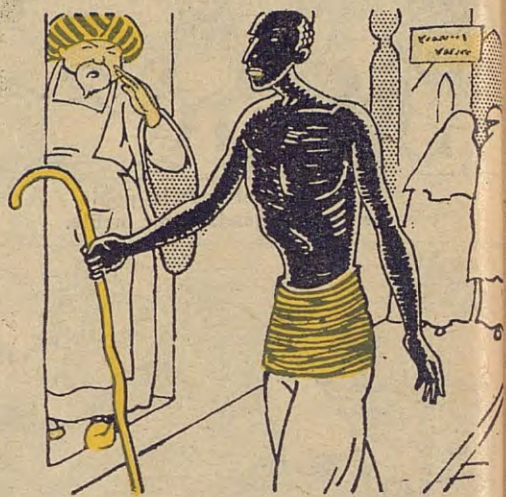
(Del Comic Cuts)

Es figura que és un peix i l'estira de la llengua, però resulta un berret d'un d'aquells que claven llenya.

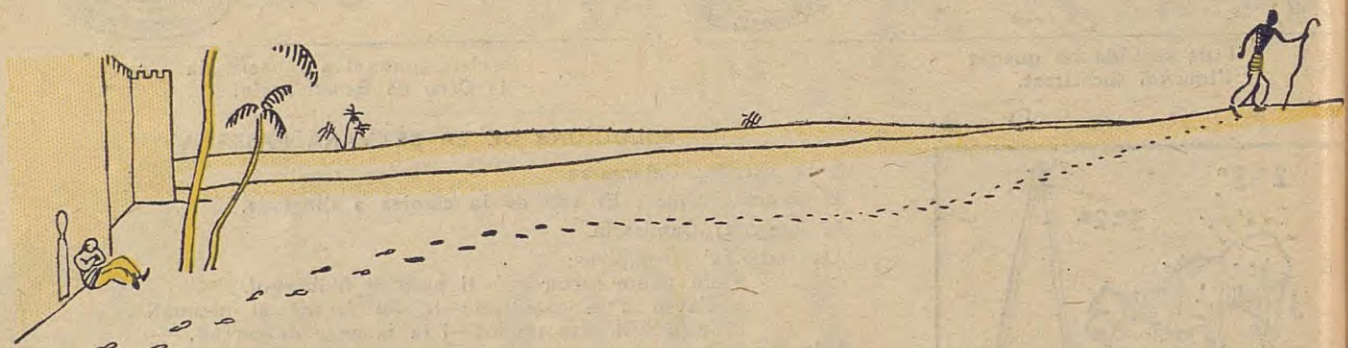
SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt	Fòra	6— Ptes.
» amb fulletó novel·la	»	7'50 »	» amb fulletó novel·la	»	8— »
» » i VIROLET	»	13— »	» » i VIROLET	»	13'50 »
VIROLET solt.	»	5'50 »	VIROLET solt	»	6— »

Un botiguer de Moreria, enamorat dels moderns procediments de propaganda, llogà un home per a pintar-li un cartell a l'esquena. I el llençà a la via pública, després de convence'l de que l'única missió de l'home anunci és caminar, caminar sempre.

I va caminar dies i dies; i travessà ciutats i viles i llogarets. I l'home, fidel a la consigna, no es deturava mai, escampant arreu l'anunci que portava pintat a l'esquena.

I un dia s'acabaren les ciutats, viles i llogarets. I no va tenir al davant sinó el desert. L'home-cartell s'hi endinà impertèrrit...

...fins que li barrà el pas una afamada col·lecció de feres. L'home s'espantà (gosiem criticar-lo?) i girà esquena per a fugir. Endebades!

Les feres no l'haurien escomès. S'havien, instantàniament, fet vegetarians! Havien llegit l'anunci!